Je houding ten opzicht van jezelf: vergevensgezindheid zonder vergoelijking van het lagere zelf

18 december 1974
lezing 226

"Gegroet allerliefste vrienden. Zegeningen voor ieder van jullie hier bijeen. Mogen de krachtige liefde en de zegeningen die hier vanavond gegeven worden jullie omhullen.

In de lezing van vanavond wil ik specifieke aspecten van dit pad - dat in een of andere vorm voor alle mensen, voor heel de schepping een eeuwig pad is - eens nader onder de loep nemen. Ik wil bespreken hoe je in het proces en in de ontwikkelingsfase waarin je je nu bevindt jezelf verder kunt helpen en waar je in deze specifieke fase misschien obstakels zult vinden die je op een dieper niveau van je wezen moet gaan begrijpen zodat je ze kunt verwijderen en zo het steeds bewegende proces waarvan je steeds meer deel uitmaakt, kunt versterken. Bij elke stap begin je dit proces opnieuw maar je wordt er ook deel van en je volgt het proces omdat het groter is dan de jij die er de aanzet toe moet geven.

Jullie doen dit inderdaad in steeds grotere mate. Jullie groeien en zijn aan het veranderen en jullie zijn de wonderen van je binnenwereld aan het ontdekken. Maar het zal ook helpen als je je meer bewust wordt van wat je aan het doen bent en wat deze innerlijke ritmes zijn. Er is een voortdurende afwisseling van initiëren - waarbij je indirect het proces in gang zet dat zich vervolgens ontvouwt en dat je in zeldzame ogenblikken van verblijding waarneemt – en van het volgen van dit proces. Het grootste deel van de tijd ben je je er niet van bewust dat je deel van een proces bent dat jij in werking hebt gezet door je ertoe te verbinden om in waarheid te zijn en om te willen groeien en veranderen.

Dat laatste is natuurlijk de basis voor het initiëren van het proces: dat je je op alle niveaus verbindt om in waarheid te zijn en te veranderen wat negatief en destructief is. Maar dan zijn er nog specifieke aspecten die om dieper begrip vragen, omdat de menselijke psyche uiterst vertroebeld en verward is aangaande bepaalde facetten die teloor gaan in de dualiteit van het menselijk leven. Vanavond wil ik één zo'n aspect bespreken. Voor dat ik hier echter toe overga moet ik eerst een zijweg inslaan. Toch is het niet echt een zijweg…. later zul je het verband zien.

Een van de meest fundamentele angsten van de mens is zijn angst voor de dood. Deze angst spruit voort uit de verwarring die ontstaat door het dualistisch denken en waarnemen. De angst zelf leidt tot verdere verwarring. Je kunt de angst voor de dood tot zwijgen brengen door er niet aan te denken, maar desalniettemin houdt hij zich schuil tot je persoonlijkheid volledig met de goddelijke werkelijkheid is samengesmolten. Die angst houdt aan, zelfs al begrijp je met je verstand wat de oorsprong ervan is en al ervaar je af en toe van binnen door je groei en je verbinding met je goddelijke kern de waarheid daarvan. Hoewel je bij tijd en wijle diep in jezelf weet dat het leven altijd doorgaat, breidt dit weten zich maar heel langzaam in je uit. De ziel en de persoonlijkheid moeten volledig van waarheid vervuld worden, zonder enige aarzeling, zonder een enkele neiging tot afdwalen, vlekkeloos in het waarnemen en ervaren van de wereld. Je diep bewust worden van de eeuwigheid van het leven vereist een langzaam vorderend proces, dat raakt aan vele andere houdingen die ogenschijnlijk weinig of niets met deze belangrijke vraag van doen hebben. Pas nadat je vele hindernissen genomen hebt en deze fundamentele angst op verschillende niveaus onder ogen hebt gezien, onverschillig wat je met je denken gelooft, pas dan kan zo'n overtuiging tot je komen. Deze angst kan verschillende vormen aannemen, maar hoe dan ook, ik wil jullie nu eerst aanspreken op het niveau van je bewuste of onbewuste angst voor de dood.[1]

Het leven kan niet niet-leven zijn, want het ligt in de aard van leven besloten levend te zijn. Dit klinkt oppervlakkig bezien als een overbodige opmerking. Als je echter eens diep van binnen naar jezelf luistert en over deze zin nadenkt, zul je de diepere betekenis ervan ontwaren. Want de mens vindt het zonder nadenken vanzelfsprekend

[1] In lezing 81 'Conflicten in de wereld van de dualiteit' is hier ook uitvoerig op ingegaan (Noot vertaler)

dat leven plots niet-leven kan worden, dat het kenmerk ervan plots in het tegengestelde verandert. Als je hier goed over nadenkt, moet je tot het besef komen dat dit volslagen onzin is. Leven kan alleen leven zijn. Alles wat geschapen is, alles wat is, kan alleen maar zijn wat het is. Het kan niet zijn wat het niet is, ook al lijkt het oppervlakkig gezien misschien tijdelijk anders. Alleen wanneer je nog in de dualiteit leeft, zijn er twee tegengestelde houdingen in je ziel. Maar het is overduidelijk dat dualiteit wel een zeer beperkte staat van leven is wanneer je het vergelijkt met al wat in de schepping is. Zelfs terwijl je nog in dit bewustzijnsgebied verkeert, ontdek je al spoedig - als je echt op je pad aan het werk bent - dat alle tegenstellingen illusie zijn, dat ze facetten vormen van dezelfde eenheid. Jullie zelf zijn op allerlei gebied van je innerlijk leven er reeds in geslaagd zulke tegenstellingen te laten smelten, zodat ze verzoend raken en ophouden te bestaan. Dit is van toepassing op alle tegenstellingen die er op jullie niveau van de werkelijkheid bestaan. Dus als er eenheid is wat betreft leven, dan kan er alleen maar leven zijn. Dientengevolge moet de dood een illusie zijn.

Op jullie bewustzijnsniveau zijn jullie volkomen of bijna volkomen gericht op het niveau waar de manifestatie zich voordoet en niet op het niveau waar de oorsprong ligt of de bron. Leven straalt uit naar buiten. Het zendt zijn lichtstralen, zijn energiestromen, zijn straling uit. Maar deze stralingen zijn slechts de uiterlijke ‘boodschappers’; ze brengen heel geleidelijk leven voort. Een tijdje geleden heb ik in een ander verband over dit scheppingsproces gesproken.[1] De spiraalbeweging in groei moet zich steeds herhalen en die herhaling maakt zich telkens in een andere samenhang zichtbaar. Ik heb in het verleden verteld dat leven (dat goddelijk is, want leven en goddelijkheid zijn één) heel geleidelijk de leegte doordringt en langzaamaan vult.[2] Als het leven eenmaal de leegte is ingedrongen, kan de leegte nooit meer leegte worden. Op de grenslijn waar het leven de leegte ontmoet, ballen energie en bewustzijn (de belangrijkste aspecten van leven, uitgedrukt in menselijke taal) zich samen en verharden tot materie. Dit niveau van materie kun je *ook het niveau van manifestatie* noemen en mag niet worden verward met *het ware leven, de bron*. Materie (of manifestatie) wordt leven ingeblazen en bezield door leven, totdat ze zich in het evolutieproces voldoende getransformeerd en gehertransformeerd heeft, zodat ze volledig één met het leven wordt. Maar zolang de

[1] Zie lezing 20 ‘Over God en de Schepping’

[2] Zie lezing 203 ‘Het doordringen van de goddelijke vonk in de buitengebieden’ (Noot vertaler)

materie zich nog op de uiterste grens bevindt, wordt ze slechts tijdelijk door de levensvonk bezield, die echter juist door zijn aard telkens terugkeert.

Ik vat nog even kort samen: de stralen van het leven bezielen de materie, die de creatie is van het ontmoeten van leven en leegte. De leegte moet helemaal met leven worden vervuld. Dat is de onontkoombare bestemming in de evolutie. Alles wat leeft, wordt bezield door het eeuwig goddelijk bewustzijn. En bewustzijn doet de manifestatie eeuwig voortbewegen en veranderen in haar ontelbare verschijningsvormen.

Op welke manier heeft dit alles nu betrekking op jullie, vrienden? Zoals steeds willen we diepe metafysische waarheden niet alleen gebruiken als filosofische gedachten waarover gespeculeerd kan worden, maar we willen het specifiek betrekken op jullie menselijke omstandigheden en op jullie eigen padwerk. Er bestaat geen grote waarheid, geen feit in het universele scheppingsproces, geen macrokosmische gebeurtenis of ze kan ook onmiddellijk betrokken worden op de persoonlijke ontwikkeling van de mens, op zijn groei, zijn confrontatie met zichzelf, op zijn eigen onmiddellijke microkosmos. Als je het eerste gebruikt zonder het met het laatste te verbinden, dan gebruik je spiritualiteit om aan jezelf te ontsnappen en om je persoonlijke zuivering te ontlopen. Dan faal je in het vervullen van de taak die deze incarnatie aan je gesteld heeft.

Je bent ingesteld op het niveau van manifestatie en je verwart de manifestatie, die bezield wordt door eeuwigdurend leven, met het eeuwig leven zelf. Pas nadat je hogere stadia van bewustzijn bereikt hebt zal deze fixatie doorbroken worden; in het begin misschien bijna zonder dat je het merkt. Het lijkt dan louter een bijproduct van het zuiveringswerk. Leven kan zich tijdelijk uit de materie die het gecreëerd heeft terugtrekken, waardoor de materie zich kan oplossen tot zijn oorspronkelijke substantie. Dan creëert het een nieuwe vorm en bezielt deze. Zo is er een voortdurend proces van verandering gaande, het proces van de evolutie.

Welnu, jullie dienen nu je menselijk bewustzijn en je denken open te stellen en deze gedachten, deze waarheden die ik jullie hier voorleg, te onderzoeken. Jullie angst komt namelijk voort uit het feit dat je je vereenzelvigt met de manifestatie die bezield wordt door de bron. Maar

jij *bent* de bron. Zelfs je huidige persoonlijkheid, je denken, je voelen, je wezen, je ervaringen, je vermogen te willen en te beslissen... dit alles *ís* de bron. Niet-leven kan niets van dit alles doen. Ook al zal veel in je uiterlijke persoonlijkheid zich wijzigen, veranderen en verruimen, alles waarvan je weet en voelt dat je het zelf bent, ís de bron en geen manifestatie. Daarin ligt de verwarring, die de angst voor het niet-zijn schept. Je moet gaan begrijpen dat alles wat je nu bent - hoe onvolmaakt dat in bepaalde opzichten ook mag zijn – het bestaande eeuwige leven is. Dat kan nooit ophouden te bestaan, nooit kan het 'niet-zijn'. Binnen je huidige, beperkte manifestatie liggen onbeperkte mogelijkheden tot verruiming van je bewustzijn en van je ervaring, van je creatieve vermogen het leven vorm te geven en van gewaar zijn van je essentie. En toch, vrienden, geloven jullie ergens van binnen op een of andere manier nog steeds, dat als je dat leven terugtrekt uit de materie die je geschapen hebt door de ontmoeting van leven en niet-leven, dat je dan ophoudt te bestaan. Toch moet alles wat je nu als jezelf kent en gewaar bent blijven voortbestaan en kan niet niet-zijn, ook al gaat het om de beperkte persoonlijkheid die jij nu als jezelf kent. De persoonlijkheid is wat zij nu is, met al haar potenties die ook in het nu bestaan. Naarmate deze potenties meer en meer de materie gaan bezielen, verruimt je zelfbewustzijn zich en leer je de waarheid over je onbeperkt voortleven kennen. Dan vereent de materie zich met de bron.

Om deze gedachtesprong te kunnen maken, om je bevattingsvermogen zich te doen openen voor de ideeën die ik hier ontvouw, moeten we - zoals ik eerder gezegd heb - bepaalde specifieke belemmeringen overwinnen. Er zijn veel belemmeringen en je bent met alle op de een of andere manier bezig. Angst voor de dood hangt samen met een van de voornaamste belemmeringen, en die zal ik nu behandelen. Het is *de manier waarop je jezelf benadert* op het moeizame pad van zuivering. Veel van deze benaderingen hebben we besproken en gebruikt in ons werk. Maar nu wil ik op één ervan gedetailleerd ingaan. Want bij velen van jullie bestaat daar grote behoefte aan, eigenlijk vroeg of laat bij jullie allemaal. Het gaat om een verwarring die heerst aangaande het accepteren van het zelf met de lager zelfaspecten enerzijds en dat lager zelf vierkant onder ogen zien met al zijn negativiteit, destructiviteit en schadelijke effecten anderzijds.

Je verwart jezelf accepteren en jezelf vergeven met door de vingers zien en vergoelijken van de negativiteit van het lager zelf. Je bent ook in de war omtrent je zelfvernietigende schuldgevoelens en zelfhaat en

het eerlijk toegeven van wat er inderdaad fout zit en veranderd moet worden. Deze specifiek dualistische verwarring is klaarblijkelijk bijzonder belangrijk. Het is niet moeilijk te zien hoe deze verwarring een enorme hindernis op je pad kan zijn, want beide houdingen weerhouden je van groei, verruiming en eenwording met God in je. De negatieve aspecten moeten volledig worden geaccepteerd, vergeven en in samenhang met je hele persoonlijkheid worden gezien, maar je moet ze nooit vergoelijken. Dit is al veel vaker gezegd maar het is nog steeds een van de voornaamste struikelblokken voor velen van jullie. Steeds weer struikel je over dit specifiek dualistische gegeven.

De angst voor de dood, de angst voor niet-leven heeft hier op twee schijnbaar tegengestelde manieren veel mee te maken. Als bewust of onbewust angst voor de dood in je hart schuilgaat, wordt het bijzonder moeilijk jezelf te vergeven omdat een van de ergste straffen de bedreiging met uitroeiing is. Tekort schieten in het jezelf vergeven roept deze bedreiging op. Het ontketent het in je.

Aan de andere kant schept de angst voor de dood ook een angst voor beweging. En dat is natuurlijk volkomen tegengesteld aan de realiteit. Want leven is eeuwigdurende beweging en waar leven zich terugtrekt, stopt de beweging. Maar als je het vanuit de andere kant, van het niveau van manifestatie bekijkt, waar het verstrijken van tijd een integraal deel van is, lijkt het zo te zijn dat leven een voortdurend bewegen naar de dood toe is. Van daaruit bezien is verandering een beweging die het stervensproces lijkt te versnellen. Door onbeweeglijk te blijven houdt men de illusie in stand dat de tijd wordt stopgezet en de status quo gehandhaafd blijft. Dit is een van de belangrijkste ‘redenen’ om wantrouwend tegenover verandering en groei te staan en deze tegen te houden. Het is zo’n primitieve illusie dat het eigenlijk neerkomt op bijgeloof maar op deze niveaus van halfbewust denken en redeneren is dat te verwachten. Je hebt bij het gaan van je pad al veel absurde misvattingen ontdekt, misvattingen die je hoog houdt en fel verdedigt en die je leven dermate beheersen dat je bewuste, volwassen verstand het in eerste instantie niet kan en wil begrijpen.

Het behoeft nauwelijks enige nadruk dat blijven stilstaan het ophouden van activiteit op het uiterlijke vlak uitlokt. Het kan dan alleen maar de wil van het levengevende bewustzijn versterken om zich uit deze manifestatie terug te trekken en opnieuw te beginnen. Als je vast-besloten bent en je ertoe hebt verbonden om te veranderen en de

goddelijke potentie in je naar buiten te brengen, zal de dualiteit versmelten tot een eenheid, waarin je liefdevol en barmhartig voor jezelf kunt zijn en waarin je het lagere zelf onder ogen kunt zien, juist omdat je deze wezenlijke liefde en barmhartigheid hebt tegenover al wat leeft, ook tegenover jezelf. Dan kun je je lagere zelf onbeperkt onder ogen zien. Je zult het niet goedpraten, het niet wegredeneren, rechtvaardigen of de schuld bij anderen leggen en er zal ook geen spoortje van zelfhaat zijn. Je kunt tot zo'n houding komen als je gelooft in de mogelijkheid van het bestaan ervan, sterker nog, als je gelooft dat het niet anders kan. Dan zal het een doel worden dat je wil nastreven. Heel bewust moet je telkens opnieuw dit doel verwerkelijken door de punten waarop je uit balans bent in deze beide richtingen na te gaan en jezelf bij te sturen.

Alleen in de mate waarin jij je verbonden hebt tot verandering en beweging kun je erop vertrouwen dat de persoonlijkheid die je kent en ervaart als jezelf, moet blijven voortleven. Het doet er niet toe hoe groot de verandering is die je je manifeste persoonlijkheid laat ondergaan om haar in overeenstemming te brengen met je goddelijke potentie, je blijft toch altijd jij, want jij bent God. Je wordt meer jij naarmate je deze veranderingen in meer ontwikkelingsmogelijkheden van je bestendigt.

Het is heel belangrijk dat jullie dit goed begrijpen, vrienden. Al wat bestaat, leeft en ademt, hoe klein de verschijningsvorm ook is, is een manifestatie van God en daarom in essentie eeuwig. Het niet herkennen van dit feit is een zeer wijd verbreid struikelblok. Ofschoon ik er vaak en telkens in een ander verband over gesproken heb, is het beslist niet uit de weg geruimd. Je struikelt nog steeds over de zelfhaat in je. Je struikelt nog steeds over je weerstand deze zelfhaat te erkennen en de pijn ervan te voelen, omdat je stiekem denkt dat deze zelfhaat terecht is. Dat maakt de pijn ervan onverdraaglijk. De angst voor je eigen onvermogen tot vergeven enerzijds en - als schijnbaar tegenwicht - jezelf in de watten leggen en ontkenning van je lager zelf anderzijds, bestaan altijd tegelijkertijd. Zij zijn de uitdrukking van deze specifieke verwarring en dit struikelblok. Het zijn vervormingen en verdraaiingen van de eenheid van respect en totale eerlijkheid met jezelf.

Dus wat je nodig hebt is steeds weer opnieuw ruimte te maken voor de aanwezigheid van je goddelijkheid. Deze kan je in staat stellen om alles wat er in je is onder ogen te zien en je laten beseffen dat het lagere

zelf niets anders is dan een creatie die tot stand is gekomen door de ontmoeting van leven met niet-leven. Als het leven niet-leven ontmoet, schept de energie materie en het bewustzijn splitst zich op in fragmenten. De waarheid en de werkelijkheid raken in de war door de beperkte visie van de fragmenten. De waarheid wordt vager en slechts beperkte aspecten ervan worden gezien. Heel jullie dualiteit is zo, die bestaat uit beperkte waarheidsaspecten. Jullie hebben onnatuurlijke producten gekweekt, kunstmatige gedachtesplitsingen die je geest in verwarring brengen. Dat zijn net zo goed scheppingen, zoals materie een schepping is, ontstaan uit de ontmoeting van het leven en de leegte, het niet-leven. Uiteindelijk dringt het leven door en vertrouwt zichzelf toe aan het niet-leven en bezielt het, ook al trekt het zich steeds weer bij tussenpozen en in een eeuwig ritmische dans terug uit de levende manifestatie. Dus wanneer materie zich oplost, is ze reeds van spiritualiteit vervuld geweest doordat ze de kern van leven in zich gedragen heeft, ook al was dat tijdelijk. En het zal weer ontwaken. De materie zelf is een creatie van het leven, want de leegte kan niet creëren. Die is in essentie niet-leven, totdat door het leven gevuld wordt. Dus zelfs al lijkt het alsof de materie uiteenvalt, toch is ze niet zonder leven. Ze volgt enkel en alleen een andere, ‘indirecte’ route. De desintegratie van de materie zal die materie ook weer in nieuwe combinaties samenbrengen, waarna de levensvonk er groter en duidelijker in zal terugkeren en haar opnieuw bezielen. Toch moet je beseffen dat het proces van desintegratie en herintegratie op zich een beweging is die naar hetzelfde doel leidt. Waar beweging is, daar moet leven zijn. Leven in onbezielde materie is, zoals ik al zei, een omgekeerde beweging; de bezieling ervan is voor een groot deel afgenomen. Maar ook dat moet zijn wat het is, volgens onverbiddelijke, wijze wetten. De uitleg van deze wetten ligt buiten het kader van deze lezing.

Dezelfde principes bestaan op het niveau van je bewustzijn. De splitsing in onze waarneming van de realiteit waarover we zo vaak praten bestaat in een grote verscheidenheid aan vormen. Die creëren het lijden waar de mens doorheen gaat. Hoe meer de beweging van het leven zich doorzet, hoe meer deze conceptuele splitsingen zich verenigen en het lijden uit de weg ruimen. De wakkere mens die de eenheid van bewustzijn in zichzelf leven geeft, probeert met zijn gespleten concepten in het reine te komen totdat ze opgehelderd en tot eenheid gebracht zijn. Eenheid en opheldering zijn alleen mogelijk wanneer men zich verbonden heeft tot de goddelijke waarheid, als men de moed heeft de waarheid onder ogen te zien. Want dan is waarheid

liefde en liefde is waarheid. Dan zal men het leven in toenemende mate ervaren zoals het is. Het is alles, het kan nooit iets anders zijn. Het wil niet verward worden met de uiterlijke vorm die de levensvonk herbergt. In die vonk is alles waarvan jij weet dat jij dat bent. Het bewustzijn dat je nu bent is niet aan je lichaam gebonden, ook al blijven kleine deeltjes van dat bewustzijn in elke molecuul, in elke cel, in elk atoom van de materie die je bewustzijn geschapen heeft als afspiegeling achter. Je lichaam is dus een reflectie en een uitdrukking van je bewustzijn, maar wanneer je bewustzijn zich terugtrekt uit je lichaam blijft je bewustzijn zoals jij het nu kent. Het lichaam dat bezield is geweest lijkt te desintegreren, gezien vanuit het beperkt bewustzijn dat je hebt op het manifeste niveau. Maar ook dat maakt een immens proces door waarin elke cel nieuwe cellen vindt en nieuwe vormen creëert en daarmee ruimte maakt voor nieuwe 'voertuigen'. Elke cel die het bezielende leven heeft achtergelaten, bevat een heel klein vonkje van dat leven. Zoals ik al eerder zei, er bestaat geen onbezield voorwerp dat niet ergens leven in zich heeft, dat niet ergens deel is van het levensproces. Dat kleine vonkje legt zijn weg af door kanalen die harmonieus en betekenisvol zijn en volkomen in overeenstemming met de goddelijke wet. Dat vonkje volgt bepaalde wetten van aantrekking en afstoting, wetten die onmogelijk uit te leggen en niet in het kader van het menselijk bewustzijn onder te brengen zijn. Wanneer cellen zich verenigen tot nieuwe combinaties creëren ze genen en deze genen veranderen in de structuur van de mens met het bewustzijn mee. De genen zijn vandaag niet dezelfde als over een paar jaar, vooropgesteld dat de entiteit groeit en in beweging is.

Welnu, al deze partikeltjes materie, onzichtbaar voor het menselijk oog maar toch materie, bevatten aspecten bewustzijn, onafscheidelijk met deze partikeltjes verbonden. In een dood lichaam kan er dus geen cel zijn die niet een uitdrukking is van de totale persoonlijkheid die eens die cel van leven doordrenkt en bezield heeft. Dit bepaalt weer de verdere reis van de cellen, die desintegreren en zich dan weer tot een nieuwe vorm integreren.

Vluchtig bezien lijkt dit alles niet zoveel te maken te hebben met een liefdevolle en eerlijke benadering van jezelf, of - in de vervorming - met gemakzucht en zelfhaat. Met andere woorden, met betrekking tot jezelf vergeven en jezelf confronteren. Maar ik zeg jullie dat het uiterst relevant is, vrienden. Als jullie intens mediteren, zullen jullie het belang ervan gewaarworden en intuïtief weten. Er bestaat direct

verband tussen zelfhaat, angst voor straf, angst voor de dood en de desintegratie van de celstructuur die in een kanaal terecht komt en weer aangetrokken wordt tot een gelijkwaardige, nieuwe vorm.

Denk niet dat de gedachten die je nu denkt geen creaties zijn met een eigen celstructuur en materie, ook al is de dichtheid van die materie voor jou onzichtbaar. Als je in de verscheuring der dualiteit leeft, waarin je jezelf moet haten om de waarheid van het lager zelf onder ogen te zien, of waarin je de waarheid van het lager zelf moet ontkennen om de zelfhaat en de angst voor de dood, voor het niet-leven niet te hoeven voelen en ervaren, dan leef je in een bepaald specifiek kanaal en creëer je gedachten en onzichtbare vormen die je in een zich altijd herhalend patroon van verwarring en lijden brengen. Vrienden, jullie zijn nu klaar om jezelf op een totaal nieuwe manier te benaderen. Het is echt nieuw, en toch ook weer niet. Jullie hebben al kleine stapjes gezet om tot deze nieuwe benadering van jezelf te komen. Maar nu zijn jullie klaar voor een grotere stap, om die benadering, die houding te vervolmaken waarin *je je volledig verbindt om in de juiste verhouding te komen tot zelfconfrontatie en zelfrespect en tot liefde en vergevensgezindheid tegenover jezelf*. Je kunt nu de God in je - die je kunt zijn op het moment waarop je daarvoor kiest - het God-zijn toestaan: leven in een staat van liefde voor jezelf, op de meest goddelijke en gezonde manier, zonder een spoortje toegeeflijkheid tegenover jezelf en zonder de waarheid van je lager zelf te ontkennen. Je kunt respect, liefde en mededogen hebben voor je wonderbaarlijke strijd, voor je wonderbaarlijke eerlijkheid, zelfs al zie je je nog steeds bestaande oneerlijkheid, lafheid en al die andere kleinzielige, lelijke houdingen van je lager zelf, zonder daarbij ooit te vergeten wie je werkelijk bent. Alleen al het feit dat je dit lager zelf onder ogen ziet verdient genade, vergeving en liefde. Daar hebben mensen eeuwen en eeuwen om gebeden, maar zich daarbij altijd gericht tot een God buiten hen, met het idee dat vergeving die van buitenaf gegeven wordt, zal goedmaken wat ze zichzelf niet willen geven.

Dat is de boodschap van deze lezing, vrienden. Ik laat jullie nu achter met een rijkdom aan zegen en met de suggestie jullie denkprocessen beter te observeren - die dagelijkse, kleine gedachtepatronen waar je zo aan gewend bent en voor zo vanzelfsprekend houdt dat het nooit in je opkomt om het creatief vermogen dat daar inzit eens te bekijken. En het ook nooit bij je opkomt dat je andere gedachten kunt kiezen. Die dagelijkse gedachtepatronen zijn misschien wel je grootste vijand. Dit

gedachteproces is zo verraderlijk omdat je er zo aan gewend bent. Leer er een beetje afstand van nemen. Neem jezelf waar bij het volgen ervan en zie hoe je er leven en energie aan geeft en daarmee een toestand van angst, zelfhaat, wantrouwen en hopeloosheid schept. Ik vraag jullie dit te doen. Ga nu iedere dag van je leven door met het observeren van je gedachten.

Hiermee geef ik jullie een grote en wonderbaarlijke zegen, welke jullie allen steeds meer kunnen voelen en toelaten. Het is tastbare levenskracht. Voor ons, in onze wereld, is hij zeer goed te zien en voor sommigen van jullie in geringe mate. Maar jullie ervaren vast en zeker de realiteit ervan; jullie baden erin. Ik zal steeds weer tot jullie spreken en jullie geven wat ik te geven heb.

Wees gezegend, lieve mensen."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1974
Oorspronkelijk uitgeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Approach to Self; Self-Forgiveness without Condoning the Lower Self'.
Vertaling door Carla Boegel-Weers in 1984; herzien in 1999 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

226/12